

fra Øbeltoft (Wistoft). Jeg anser det for en ret mislig Sag at have et saadant Udvalg, og særlig hvis man vil fortsætte med som hidtil at gennemføre alle Love i de sidste 10 Dage af Marts Maaned. Saa vil det blive et Udvalg, som vil faa en ganske særegen og ret betænkelig Karakter. Jeg tror, der skal særegne Evner og Læfedygtighed til at faa Betænkninger og Ændringsforslag læst i de sidste 10 Dage. Jeg skal gøre en ærlig Tilstaaelse: Jeg læser aldrig noget i den Tid, og kun naar det er Ting, jeg har Del i, har jeg i Forvejen lavet, om jeg saa maa sige, en Snydeseddel, for at vide, hvad det drejer sig om, og med Hensyn til alle de øvrige Forslag, som Talen er om, maa jeg sige, at de læses ikke. Under saadanne Forhold tror jeg, at Ændringer i Lovene som ere af en ejendommelig Art, der kunde komme i Modstrid med Lovens Indhold, eller som forandre Loven, og derved altsaa gøre den til noget andet, end den er i Forvejen, vilde lettelig kunne gennemføres af et saadant sprogligt Udvalg. Naar jeg før brugte et Udtryk om en Seddel, som maaste falbt enkelte Medlemmer for Bryttet, skete det kun, fordi det er en Seddel, jeg har til Efterretning, idet man i den Tid mange Gange bliver saaledes stillet, at man kun undersøger det, hvorom der er væsentlig Splid, kun det sætter man sig til en vis Grad ind i, alt det øvrige bliver man af mange Grunde nødt til at lade ligge, hvis man da ikke netop sidder i det Udvalg, der har med Sagen at gøre. Derfor mener jeg, at hvis denne Arbejdsmetode vedligeholdes — og det bliver den vist nok paa Grund af gamle Vaner og paa Grund af den Maade, der har udviklet sig, at man kun til Slutning naar til Overenskomst om det, hvorom der er Uenighed — saa vilde det ikke være heldigt, at der i sidste Øjeblik læstes en Række Ændringer ind i Sagerne, om hvilke man ikke godt kan vide, hvad de egentlig drejer sig om. Jeg vil sige, at i alt Fald for mit Bedkommende vil det føre til, at jeg som Regel i Fremtiden, hvis jeg sidder her, vil stemme mod de „eventuelle“ Behandlinger. Thi naar man paa en Gang har de enkelte saglige Spørgsmaal, og der samtidig stilles en Række Ændringer, om hvis Mening og Forhold til selve Sagen, man ikke kan have nogen som helst Mening under de Dages Forhandlinger, vil det føre noget for vidt ud. Jeg mener derfor, at det er ret betænkeligt, og at man mange Gange vilde komme ind paa at vedtage Ting, som man slet ikke ved, hvad er. Det er jo desuden slet ikke givet, at et saadant sprogligt Udvalg, selv om man har dygtige Mænd

der, vil kunne stille saadanne sproglige Ændringer, som lade sig forbinde med Lovens Indhold i det hele. Det gælder om, at Tanken er klar, saa faar Sproget blive, som det kan. Saaledes som vort Lovsprog har udviklet sig, vil man mange Gange, naar man vil tilvejebringe en sproglig Klarhed, og det ikke kan ske under tilstrækkeligt Samraad, i Virkeligheden tilvejebringe en juridisk Uklarhed; netop ved den sproglige Klarhed vil man gøre Meningen tvivlsom. Alt her i Verden er i Virkeligheden en Strid om Ord, det er Forholdet i alle parlamentariske Forsamlinger, man slaas ikke om noget andet end om Ord (Afbrydelse) ja, saa er det jo Ordenes Indhold, men til syvende og sidst er det dog rigtigt at sige, at det er en Strid om Ord. Naar Forholdet er det, tror jeg, man maa være ganske overordentlig varsom med at overlade tre Mænd Ordbalget. Hvis dette Udvalg her skal bestaa, vilde det være rigtigt, om alle større Love undertastedes Behandlinger i to Samlinger, saaledes at de først bleve behandlede i en Samling, og saa gik, om jeg saa maa sige, paa Landet om Sommeren, for at komme til Afstemning om Efteraaret; saa havde vi faaet Lejlighed til at se i Forvejen, om de passede ind i hinanden. Som det her foreligger, kan jeg ikke sige, at jeg nærer Begjæring for Forslaget. Jeg tror, at kun det ganske overordentlige regulære Rigsdagsarbejde, hvor man iagttager Fristerne m. m., samt i Forbindelse dermed den Ordning, at alle Forslag blive tilstillede Udvalget til sproglig Ændring, saaledes at Udvalget kan sammenholde Ændringsforslagene med hele Loven, kun det vil i Virkeligheden sikre os, at vi saa vedtaget det, som vi ville vedtage, det andet derimod vil let føre ind i noget, som bliver baade saa og saa.

Ordføreren (Trier): Det forekommer mig at være en ret karakteristisk Øtring, at sproglig Klarhed i og for sig skulde kunne frembringe juridisk Uklarhed. Jeg tror ikke, det Standpunkt kan fastholdes. (Modsigelse.) Nej, jeg tror det ikke! Saa er det ingen sproglig Klarhed. Jeg tror desuden, at den cærede sidste Tale overdrev de Banstelheder, der kunne møde. Her er jo nemlig ikke Tale om nogen Mulighed for at fæste en Række af Forslag ind i Debatten i sidste Øjeblik. Her er netop kun Tale om — som Regel er det høist undtagelsesvis, at der ikke er nedsat Udvalg i en Sag — at kunne være vejledende for det i Sagen nedsatte Udvalg, og dette vil selvfølgelig ikke ved 3dje Behandling komme frem med Forslag, hvis det